

LBRIS

We know
books

**REBECCA
YARROS**

**CÂND
NE VOM
REÎNTÂLNI**

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Nathaniel

*Kabul, Afganistan
August 2021*

Nu eram în Maldive.

Am închis ochii și am dat capul pe spate spre soarele arzător al după-amiezii. Cu ajutorul vântului, aproape că mă puteam preface că apa ce-mi aluneca pe gât, udându-mi gulerul, era de la o sesiune recentă de înot și nu propria transpirație. Aproape.

Însă stăteam pe pista din Kabul, întrebându-mă cum naiba de nu mi se topesc bocancii pe ciment la temperatura asta. Poate că ratarea călătoriei era karma care se răzbuna pe mine că am plecat fără ea.

– Trebuia să fii în permisie, a zis o voce cunoscută din dreapta mea.

– Ștt! Sunt. Vezi?

Am deschis un ochi suficient cât să-l văd pe Torres lângă mine, cu sprâncenele groase umbrite de o șapcă de camuflaj.

– Ce să văd? Pe tine pe pista de aterizare cu capul pe spate de parcă ești într-o reclamă la Coppertone?

Colțurile gurii mi s-au ridicat într-un zâmbet.

– Nu-i pista de aterizare. Este un mic bungalow peste apă în Maldive. Auzi valurile?

Aerul se umple de sunetul ritmic al elicelor din depărtare.

– Aud cum îți pierzi mințile, a mormăit el. Se pare că au ajuns.

Am deschis reticent ochii și am cercetat orizontul după o aeronavă ce se pregătea să aterizeze, zărind avionul în următoarele secunde.

„Iar o luăm de la capăt.“ Oricât de mult îmi plăcea acțiunea care venea odată cu jobul, trebuia să recunosc că am obosit. Pacea suna mult mai bine decât războiul constant.

– Cum dracu’ te-ai lăsat prins în asta, oricum? Credeam că în misiunea asta participă Jenkins, m-a întrebat Torres.

– Jenkins a prins nu știu ce virus azi-noapte și n-am vrut să-i cer lui Ward să sară peste permisia lui. Are copii. Am mișcat cureaua armei pe umăr, în timp ce aeronava C-130 atingea pista. Acum fac pe dădaca pentru consilierul senatoarei Lauren.

– Păi, îți sunt alături, ca de obicei.

– Apreciez.

Prietenul meu cel mai bun a fost lângă mine de când am fost selectați în Forțele Speciale. La naiba, chiar înainte de asta!

– Să sperăm că până săptămâna viitoare, Jenkins se va vindeca și eu voi fi în drum spre Maldive înainte să ajungă senatorii aici.

Acum aproape că simțeam gustul fructat al băuturilor cu umbreluțe – oh, stai, ăla era izul metalic al kerosenului. Corect.

– Știi, majoritatea băieților pe care-i știu se folosesc de permisie să se ducă acasă și să-și vadă familia.

Torres s-a uitat la restul echipei care venea spre noi, aranjându-și uniforma militară uni, de parcă era posibil să-i aducă vreo îmbunătățire după patru luni în acea țară.

– Păi majoritatea băieților nu au familia mea.

Am ridicat din umeri. Mama murise cu cinci ani în urmă și singurul motiv pentru care aș fi dispus să-mi văd tatăl ar fi ca să-l îngrop.

Restul echipei a ajuns la noi, aranjându-se în linie cu fața spre aeronavă. Graham s-a așezat de cealaltă parte a mea.

– Vrei să conduc eu?

– Da, am răspuns.

Alesem deja băieții pe care îi voiam cu mine până se întorcea Jenkins. Parker și Elston așteptau la ambasadă.

– Este toată lumea aici? a întrebat maiorul Webb când a ajuns la noi, scărpinându-și bărbia.

– Sfinte Sisoe! Nu-mi amintesc când ți-am văzut ultima oară fața.

Graham a rânjit la comandantul nostru, zâmbetul lui luminos fiind în contrast cu pielea lui de un cafeniu-închis.

Webb a mormăit ceva despre politicieni în timp ce avionul a aterizat după indicațiile controlorilor de trafic aerian.

Existau anumite beneficii când făceai parte din elita Forțelor Speciale. Camaraderia informală și faptul că nu trebuia să ne bărbierim în fiecare zi clar erau două dintre ele. Să ți se întrerupă permisia ca să asiguri paza avangardei unor parlamentari nu era. În dimineața asta am petrecut o oră familiarizându-mă cu dosarul lui Greg Newcastle. Obiectivul meu avea 33 de ani și era adjunctul șefului de cabinet al senatoarei Lauren. Avea aspectul îngrijit al unui tip care se dusese de la Facultatea de Drept de la Harvard direct la Congres. Grupul venea într-o misiune de „informare“, cum îi zic ei, ca să poată raporta cum se desfășura retragerea Statelor Unite. Cumva mă îndoiam că vor fi mulțumiți de ceea ce vor găsi.

– Doar ca să-mi amintesc..., a zis Webb, scoțând o bucată de hârtie împăturită din buzunar și uitându-se la șefii echipelor de securitate. Maroon, echipa ta îl are pe Baker de la biroul senatorului Garcia, a început el, folosindu-se de numele noastre

stabilite pentru uz public în această misiune. Gold, tu îl ai pe Turner de la senatorul Murphy. White, tu ești cu Holt de la biroul senatorului Liu. Green, tu ești răspunzător de Astor de la biroul senatoarei Lauren...

– Mie mi s-a dat dosarul lui Greg Newcastle, l-am întrerupt eu.

Webb s-a uitat la hârtia lui.

– Se pare că au făcut schimbări de ultimul minut. Acum îl ai pe Astor. Misiunea este aceeași. Ți-a biroul care se ocupă de provinciile sudice. Cel care se ocupă de aducerea echipei feminine de șah în State.

Astor. Mi-a sărit inima în gât. N-avea cum. Chiar nu.

– Relaxează-te, a șoptit Torres. Este un nume de familie comun.

Cum să nu. Și apoi, ultima dată când auzisem de ea, lucra la o firmă din New York, dar asta era acum trei ani.

Ploaia mi-a intrat prin haină...

Mi-am reprimat gândurile nesăbuite pe când avionul se oprea în fața noastră, ghidat de echipajul de la sol. De pe pistă, căldura radia în valuri sclipitoare, distorsionându-mi vederea în timp ce ușa din spate era coborâtă și piloții opreau motoarele.

Din avionul C-130 a coborât prima dată echipajul în uniformă, conducând un grup de civili despre care am presupus că erau consilierii parlamentarilor și, într-un caz, ajutând una din persoanele oficiale să coboare de pe rampă.

Am ridicat din sprâncene. Omul nu poate să coboare singur de pe rampă și a crezut că-i o idee bună să facă un tur prin Afganistan?

– Pe bune? a zis Kellman – sau sergentul White în misiunea asta. Spune-mi, te rog, că ăla nu-i tipul meu.

– Hai că începem, a mormăit Torres lângă mine.

Am oftat prelung cât am numărat până la zece, sperând că până ajung la zero va apărea în mod miraculos răbdarea. N-a apărut. Asta era o risipă a timpului nostru.

Echipajul a venit spre noi numai un zâmbet, ascunzând vederii pe cei din urma lor. Normal că erau fericiți. Erau aici ca să scape de oamenii în costume. Mă îndoiam serios că ar mai fi zâmbit dacă ei ar fi fost cei care i-ar fi escortat pe civilii neștiutori, încrezuți spre mulțimea de baze militare de parcă erau destinații turistice și nu zone active de luptă.

Maiorul Webb a înaintat și echipajul i-a condus pe politicieni spre fruntea micului lor grup. Erau șase...

Inima mi s-a oprit.

Am clipit lent o dată, apoi de două ori în timp ce strălucirea căldurii s-a disipat cu o pală de vânt. N-aveam cum să confund părul blond ca mierea sau zâmbetul acela de milioane. Mi-aș fi pariat viața că existau niște ochi căprui, încadrați de gene dese în spatele acelor ochelari de soare. Mi-am strâns pumnii, de parcă încă puteam să simt curbele corpului ei după toți acei ani.

Era ea.

– Ești bine? m-a întrebat în șoaptă Torres. Zici că stai să verși ce ai mâncat la micul-dejun.

Nu, nu eram bine. Eram la fel de aproape de a fi bine cum era New York de Afganistan. Nici măcar nu puteam să articulez cuvintele. Trecuseră zece ani de când ne cunoscuserăm pe o pistă foarte diferită și tot fără cuvinte eram când o vedeam.

Ea i-a întins mâna dreaptă lui Webb și cu stânga și-a ajustat mai sus pe umăr breteaua unui rucsac ce îmi era familiar, de un verde militar. Încă mai avea chestia aia? Lumina soarelui i-a căzut pe degete și s-a reflectat mai puternic decât o oglindă de semnalizare.

Ce naiba! Inima mi-a revenit la viață, bătând în negare așa de tare că mă durea.

Singura femeie pe care am iubit-o vreodată era aici – într-o blestemată de zonă de război – și purta inelul de la un alt bărbat. Urma să fie soția altui bărbat. Nici măcar nu-l știam pe nemer-nic și-l uram deja, știam deja că nu era suficient de bun pentru ea. Nu că eu aș fi fost. Asta fusese mereu problema dintre noi.

Ea s-a întors spre mine, iar zâmbetul familiar a pălit când a rămas cu gura căscată. Degetele i-au tremurat când și-a ridicat ochelarii de soare în creștetul capului, dezvăluind doi ochi mari căprui, care păreau la fel de uimiți cum mă simțeam și eu.

Mi-am simțit pieptul strâns ca într-o menghină.

L-am văzut cu coada ochiului pe Webb cum se deplasează de-a lungul șirului, prezentându-i pe politicieni echipelor de securitate și venind spre noi ca un cronometru nuclear în timp ce ne uitam unul la celălalt. Ne despărțeau vreo trei-patru metri, poate mai puțin, și distanța era cumva și prea mare, și prea mică.

Ea a înaintat și a tresărit, apoi și-a strâns părul în pumn în timp ce vântul i-l flutura, umplând orice suprafață de nisip și de praf, inclusiv bluza ei albă ale cărei mâneci le suflecase. Ce naiba căuta aici? Locul ei nu era aici. Locul ei era într-un birou confortabil pe colț, unde nu o putea atinge nimic... mai ales eu.

– Domnișoară Astor, faceți cunoștință cu... a început Webb.

– Nathaniel Phelan, a terminat ea, scanându-mi fața de parcă putea să nu o mai vadă vreodată, ca și cum cataloga fiecare schimbare, fiecare cicatrice căpătată în ultimii trei ani.

– Izzy.

A fost tot ce am reușit să scot pe gură cu diamantul ăla de un milion de karate scăpărând la mine de pe mâna ei de parcă era un far de avertizare. Cui naiba i-a zis da?

– Vă cunoașteți? a ridicat Webb din sprâncene privind de la unul la altul.

– Da, am zis eu.

– Nu ne mai cunoaștem, a răspuns și ea în același timp.

La dracu'!

– Bine? Webb și-a mutat iarăși privirea, recunoscând momentul stânenitor drept ceea ce era. Asta o să fie o problemă?

Da. O problemă imensă. Prin aerul dintre noi erau aruncate un milion de cuvinte, la fel de dese și de necruțătoare ca nisipul ce venea de pe pista de zbor.

– Pot să te redistribui... a început Webb.

– Nu, m-am răstit eu.

Nu aveam de gând să-i risc siguranța cu oricine altcineva. Se pricopsise cu mine, că-i plăcea sau nu.

Webb a clipit, singurul semn de surpriză vreodată din partea lui și s-a uitat la Izzy.

– Domnișoară Astor?

– O să fie în regulă. Nu vă deranjați, vă rog, i-a răspuns ea cu un zâmbet lejer, exersat, fals, care mi-a trimis fiori pe șira spinării.

– Bine, atunci, a zis încet Webb, apoi s-a întors spre mine și a mimat „Succes“, după care a trecut mai departe.

Eu și Izzy ne-am uitat unul la celălalt în timp ce fiecare emoție pe care m-am luptat să o îngrop în ultimii trei ani ieșea la suprafață, sfâșiind crustele unor răni care nu trecuseră niciodată. Cine și-ar fi imaginat că ne vom întâlni din nou așa. Mereu am avut obiceiul de a ne ciocni în cele mai proaste momente și în cele mai nepotrivite locuri. Era aproape perfect ca de data asta să fie un teatru de război.

– Credeam că ești la New York, am reușit în sfârșit să zic, cu o voce de parcă te zgâria pe creier.

„Unde nimeni nu încearcă să te arunce în aer.“

– Da? A arcuit o sprânceană și și-a ridicat rucsacul înapoi pe umăr. Ce ciudat, pentru că eu am crezut că ești mort. Bănuiesc că amândoi am fost induși în eroare.

CAPITOLUL 2

Izzy

Saint Louis
Noiembrie 2011

– 15 A. 15 A, am mormăit eu, scanând numărul locurilor în timp ce-mi făceam loc pe culoarul aglomerat al avionului de pasageri, cu bagajul alunecându-mi la fiecare pas din mâinile transpirate.

Mi-am zărit rîndul, am oftat ușurată că în compartimentul pentru bagaje de deasupra rîndului meu era încă spațiu, apoi am înjurat când mi-am dat seama că A însemna loc la geam.

Stomacul mi s-a făcut ghem. Chiar mi-am rezervat locul la geam? De unde puteam să văd orice potențial dezastru venind spre noi?

Stai un pic! Pe locul de la geam era deja un tip, cu capul plecat, vizibilă fiind doar emblema echipei Saint Louis Blues a șepcii lui. Poate mi-am citit greșit biletul.

Am ajuns la rîndul meu, m-am ridicat pe vârfuri și am împins bagajul pe cât de mult mi s-au întins brațele, țintind locul de deasupra capului. Valiza a atins marginea compartimentului, dar singurul mod să o bag în întregime era să mă urc pe scaun... sau să mai cresc cu 15 centimetri.

Mâinile mi-au alunecat, și valiza mov mi-a căzut spre față. Înainte să apuc să scot vreo exclamație, o mână masivă mi-a prins bagajul indisciplinat, oprindu-l la câțiva centimetri de nasul meu.

Sfinte Sisoe!

– Cât pe ce! a observat o voce profundă din spatele bagajului meu. Ce zici să te ajut cu asta?

– Da, te rog, am răspuns eu, zbatându-mă să țin mai bine bagajul.

Mai întâi am văzut șapca cu Blues când tipul a reușit cumva să-și întoarcă corpul, să se ridice în picioare, să iasă pe culoar și să-mi țină bagajul, toate astea cu o singură mișcare lină. *Impresionant!*

– Poftim!

A împins cu ușurință bagajul în compartimentul de deasupra.

– Mulțumesc.

Pentru o secundă, am fost convinsă că o să mă doboare, am zâmbit, întorcând ușor capul și uitându-mă în sus la el.

Uauu! Era... atrăgător. La modul alarmant, de rămăi cu gura căscată. Un strat fin de barbă neagră îi acoperea maxilarul pătrat. Până și tăietura și vânătaia mov de pe partea dreaptă a buzei de jos nu-ți distrăgeau atenția de la fața lui, pentru că ochii lui... uau! Doar... uau! Ochii aceia de un albastru cristalin mi-au furat toate cuvintele din minte.

Și acum mă holbam eu, și nu cu privirea dulce, de flirt cu care Serena s-ar fi uitat la el în timp ce i-ar fi cerut cu nerușinare numărul de telefon și l-ar fi obținut inevitabil. Nu, mă holbam cu gura căscată și jenant și nu păream să mă pot opri.

„Închide gura!“

Nu, încă mă holbez. Mă holbez. Mă holbez.

– Și eu, a zis el ridicând ușor un colț al gurii.

Am clipit.

– „Și eu“...